

Bylo to obyčejné ráno a nic nenasvědčovalo tomu, že se chystá něco neobvyklého. Matyáš s dědou Buřinkou odešli z domova společně jako každý den. U topolu na konci ulice se rozdělili. Matyáš vyrazil na jednu stranu do školy a děda se dal druhým směrem ke kostelu.

Toho rána, kdy nic nenasvědčovalo ničemu, vešel Matyáš do školy a do uší ho praštilo školní zvonění. Koukl na hodinky a bylo teprve za deset minut osm, zvonit vůbec nemělo, a když se

pozorně rozhlédl, uviděl chodit svoje spolužáky i učitele s rukama na uších. Jediný, kdo si rukama uši nezakrýval, byl školník Závada, který rozčileně pobíhal od zvonku ke zvonku, od drátu ke drátu, všude něco zkoušel, za něco tahal, na něco mačkal, ale nebylo to nic platné. Zvonky jancily dál. A jak se přes jejich drnčení snažili jedni domluvit s druhými, hučelo to ve škole jako v úle.

děda Buřinka

Matyáš

Ředitel Pírko se pěkně zapotil, než v tom zmatku zjednal alespoň trochu pořádek.

Děda Buřinka mezitím vystoupal poctivě všech 247 scho-

dů a jako pokaždé se chystal poplácat Kryšpína, jak on tomu říkal, po oble-ní, jenže místo toho, aby pod rukou ucítil chladivý dotek zvonu, pohladil jen zviřený prach v prázdné zvonici. Kryšpín, vzácný zvon ze 17. století, chlouba města a dědečkův veliký kamarád, byl pryč.

Pan ředitel zatím vyvedl žáky do ticha školní zahrady a po krátké po-radě s bezradným školníkem a vy-zvoněnými učiteli se rozhodl poslat všechny raději domů.

A tak se tedy mohlo stát, že se Matyáš s dědou potkali zase pod topolem už v půl deváté. Zatímco Matyáš zářil nadšením z nečekaně nabyté svobody, děda měl ve tváři ustaraný výraz. „Posloucháš mě, dědo?“ tahal Matyáš dědečka, který byl myšlenkami docela jinde, za rukáv. „To víš, že jo, ve škole se vám rozbily zvonky a mně se z věže ztratil zvon.“

„Ztratil?“ nevěřil Matyáš.

„No jo, zmizel,“ rozhodil dědeček odevzdaně rukama.

„Co když se jen utřhl a spadl dolů?“

„To víš, že jsem ho hledal. Nikde po něm není ani stopa. Kdyby měl kostel kromě zvoníka taky pana faráře, tak bych se mohl zeptat jeho, určitě by něco věděl, ale jsem poslední, kdo kostelu zbyl. Vždyť víš.“

A tak byl Kryšpín pryč jeden den, dva dny a ve škole bez přestávky zvonilo jeden den, dva dny... Matyáš měl prázdniny, protože bylo zvonění příliš, a dědeček si vzal dovolenou, protože nebylo zvonit čím. Hráli spolu karty, chodili do parku na prolezký a k řece krmili labutě. Ale oběma se stýskalo, Matyášovi po kamarádech a dědečkovi Buřinkovi po zvonu Kryšpínovi. Třetí den už je karty moc nebavily, prolezačky se omrzely a labutím začínala hrozit nadváha, když v tom někdo zaklepal na okno z ulice. Matyáš ho otevřel a za ním na žebříku objevil pana školníka s kruhy pod očima, že by se na nich pohoupala celá jeho třída naráz i s paní učitelkou. „Mohl bych mluvit s tvým dědečkem?“ zeptal se unaveně pan Závada. „Teda jestli je doma,“ dodal, když Matyáš zaváhal. Ale to už se za ním v předsíni ozvaly dědovy kroky. „Pane Buřinka,“ začal hned školník, ale zarazil se, protože se pan Buřinka tvářil překvapeně. „No jo, promiňte mi to okno. Ještěže byd-